

[Hanne Reintoft.]

blev karakteriseret som det rene makværk, fordi den vender den tunge ende nedad, kan heller ikke undgå at få følger for de ansvarlige til næste valg. Regeringen har ganske vist ændret lidt i procentsatserne for skatteudskrivningen og påstår at have skærpet kontrollen med beskatningen af de store indkomster, men resultatet er blot blevet et større skatteprovenu og en skærpet kontrol med de almindelige lønindkomster, medens skattepolitikens principielle grundlag virker lige så uretfærdigt som under den socialdemokratiske regering.

Den skattelov, som vi fik i 1903, havde ganske iøjnefaldende forbedringer, men den, vi fik i 1957, var et stort tilbageskridt. Den fritog kapitalisterne for at blive beskattet på lige fod med lønmodtagerne. Indførelsen af de ekstraordinære afskrivningsregler i 1957 har lige siden været den største anledning til de mange legale skatteunddragelser, der kritiseres så stærkt ude i befolkningen. Samtidig med den nye skatteopkrævningsform, som vi fik med kildeskatten, benyttede regeringen lejligheden til en meningsløs forøgelse af det samlede skatteprovenu.

Over for den uretfærdige skatteflåning har vi fremsat forslag om en skattereform, der virkelig lægger skattetrykket på dem, der har råd til at betale. Vi har fremsat andre forslag, fordi vi finder det uretfærdigt, at fødevarer og sociale ydelser skal beskattes, og at administrationen skal være så bureaukratisk indrettet, at jævne folk ikke kan finde ud af deres ret og deres pligt over for skattemyndighederne.

Efter vor opfattelse skal de første 10.000 kr. i indkomst pr. person være skattefri, da dette beløb må betragtes som absolut nødvendigt for at kunne eksistere. Derefter skal skatten være mere progressiv end den nuværende. Alle ekstraordinære afskrivningsregler skal ophæves, aktieselskabsskatten forhøjes med ca. 20 pct., friaktierne beskattes og alle fradrag afskaffes eller erstattes med tilskud, så virkningen bliver størst for de laveste indtægter.

De samlede udgifter i forbindelse med Danmarks ansøgning om medlemskab af fællesmarkedet fremgår ikke noget som helst sted i tillægsbevillingsloven. Nu er der temmelig mange mennesker i Danmark, der er modstandere af medlemskab af fælles-

markedet, så det er ikke ganske uinteressant, hvor mange penge regeringen allerede har ødslet bort på den famøse betingelsesløse ansøgning. Jeg vil gerne bede finansministeren klart oplyse, hvor store de skønsmæssige udgifter er i forbindelse med Danmarks ansøgning om optagelse i fællesmarkedet.

Siden markedsdebatten her i folketinget den 18. maj har vi haft besøg af præsidenten for Kommissionen i fællesmarkedet, Franco Malfatti. Denne Malfatti sagde meget elegant til pressen, at der jo ikke fandtes forhindringer for Danmarks medlemskab af fællesmarkedet, og at han havde mødt en enestående velvilje hos danske politikere. Jeg finder Malfattis optræden i Danmark meget interessant af flere grunde — jeg ved godt, at statsministeren ikke kan forstå det, men jeg gør det altså alligevel. I betragtning af den afstemning, vi havde i går om promillegrænsen, kan man faktisk en gang imellem få det indtryk, at regeringen finder det lettere at få os meldt ind i fællesmarkedet end at fastsætte regler for kørsel med biler. Denne præsident for Kommissionen må jo nemlig hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering, hvis vi henholder os til Romtraktatens artikel 157, men alligevel har han altså fuldmagt til at påstå, at der ikke findes forhindringer for Danmarks medlemskab af EEC, og udtalte sin uforgribelige ros eller kritik af danske politikere, her altså desværre en ikke særlig flatterende ros. Malfatti er jo et af de få spejle, som gengiver lidt af det, den danske regering har forelagt bureaukraterne i Bruxelles. Hans udtalelser bekræftede således den servile holdning, som regeringen har indtaget især fra foråret 1970, hvor man begyndte at fare rundt i Europa og forsikre om, at vi kunne opretholde en betingelsesløs ansøgning, uanset at der aldrig nogen sinde i dette folketing er givet mandat til at søge betingelsesløs optagelse.

Selv om 30 pct. af den danske befolkning går imod dansk medlemskab, mener embedsmændene altså ikke, at der findes noget som helst til hinder for det. Regeringen har uden forbehold accepteret Romtraktaten, Den politiske Union og Wernerplanen. Regeringen har på trods af kendskabet til befolkningens betænkeligheder betingelsesløst accepteret en politik, der reelt kommer til at